

گپی با بلاگرهایی که زندگی‌شان مجازی می‌گذرد

بلاگری یا بلاگری

آزاده خلیلی! با یک گردش ساده در اکسپلور اینستا می‌توانی پیدایشان کنی. بلاگرهایی که نه متخصص هستند، نه سوپر استار، اما کلی طرف دار دارند و آن قدر کارشان گرفته است که به جز دنیای مجازی در دنیای حقیقی هم زیاد پیدایشان می‌شود. نه تنها در افتتاحیه فروشگاه‌ها و تالارها پیدایشان می‌کنی که ممکن است روی فرش فیلم‌ها هم ببینی‌شان. شهرتی که باعث شده تعداد این بلاگرها هر روز بیشتر شود، صفحه‌هایی که پای ثابتش معمولاً خانم‌ها هستند...

این روزها هر کس از راه رسیده پیچ زده است، اما من کلی در این باره چیزمیز خوانده‌ام. خودتان حتماً پیچ دارید. ویو گرفتن و لایک خوردن به همین آسانی‌ها نیست. باید بلد کار باشی. من در چند دوره شرکت کرده‌ام و حتی کتاب و مقاله هم خوانده‌ام. مردم به درآمد می‌انگیزند، ما ایراد می‌گیریم، اما پیش خودشان حساب نمی‌کنند که مثلاً یک کارمند نهایتاً روزی هشت ساعت کار می‌کند، در حالی که بلاگری شغلی بیست و چهار ساعته است؛ تازه بیمه و بازنشستگی هم ندارد. شرایط ما خیلی ناامن است. همه از درآمد میلیونی ما می‌گویند، در حالی که هم خرجمان زیاد است و هم فردا روز اگر اینستا نباشد، دستمان به هیچ چابند نیست. هستند بلاگرهایی که پیچشان هک شده، یا مثلاً از شان شکایت شده و کسی گزارششان را داده است و پیچ را بسته‌اند. اینجا برای یک بلاگر نقطه نابودی است. نمی‌شود که دوباره از صفر شروع کرد.

می‌کنی مگر چند بار می‌شود پوشید؟ کفش و کیف را که نگو! هزینه آرایشگاه و لوازم آرایش که سربه فلک می‌کشد. هستند بلاگرهایی توی همین مشهد که تا صابونشان مارک است، چه برسد به کیف و کفششان. تازه تیپ خفن همه ما اجرا نیست. باید عکس‌هایت ایده‌های خلاقانه داشته باشد تا توجه دیگران را جلب کنی. خیلی‌ها عکاس حرفه‌ای دارند. من خودم هستم و گوشی. درست است که آخرین مدل است، اما من هر چه هم که جست‌وجو سعی می‌کنم تفاوت و فنش را یاد بگیرم، باز هم عکس‌هایم به خوبی بلاگرهایی نمی‌شود که عکاس دارند.

بیست و چهار ساعته سرکاریم

ی. جلالی: من یک بلاگر غیر حرفه‌ای نیستم. می‌دانم که

کار ما هم سخت است

م. نعیمی: هر کاری سختی خودش را دارد. این طور نیست که ما بلاگرها فقط برویم کافه یا مهمانی. مگر یک شهر چند کافه دارد؟ یا اینکه آدم در ماه به چند جا دعوت می‌شود؟ بلاگرها برای اینکه این کمبود جبران شود، معمولاً خودشان هم با هم برنامه می‌ریزند و مهمانی‌های مختلف و قرارهای جورواجور می‌گذارند، اما هر کسی را که دعوت نمی‌کنند. باید حتماً عضو شاخ‌های مجازی شهرتان باشی تا در مهمانی‌ها دعوت شوی. دعوت هم که بشوی به هر حال باید جواب پس بدی و توهم مهمانی‌گیری. تازه این اول ماجراست. یک دست لباس را که با کلی هزینه جور